

obliden fàcilment. Deia Rosseau, recordant un càstic injust que se li imposà quan infant: «En pensar-hi se m'accelera el pols encara i no oblidaré mai més, encara que visqui cent mil anys.»

¹ En altres temps els càstics eren en algunes ocasions molts greus: açots, presó, mutillacions, burles públiques i fins, segons sembla, en algunes ocasions, s'havia arribat a condemnar alguns menors de quinze i setze anys a la pena capital.

I cal tenir en cara en compte que la majoria dels menors delinqüents (millor, mal anomenats delinqüents) són anormals (dèbils mentals la majoria). I un menor deficient té una tara en les seves funcions intel·lectuals o en les seves tendències afectivo-actives, o en tot el seu ésser (intelligència, temperament i caràcter) i pel mateix la seva conducta, que és reflexe d'aquestes funcions tarades, ha d'ésser per força patològica, fins el punt de què es pot afirmar rotundament que tot noi anormal és un delinqüent en germen.

Abans de la llei dels Tribunals Tutelars estava en vigor la teoria del discerniment. Si per això s'entenia el fet, de si el menor distingia o no entre el bé i el mal, està clar que gairebé tots els menors, mal dit delinqüents, obraven amb discerniment; això significava que havien d'ésser retornats a llurs famílies, o sigui que havien de tornar dintre l'ambient que els havia fet delinquir i que provocaria, naturalment, una reincidència major. Si el discerniment volia dir fer-se càrrec perfecte de l'acte realitzat, gairebé cap noi obrava amb discerniment i això volia dir castigar-lo amb la presó, escola, pels infants, de la més gran perversió.

Per això deia amb tota raó Cuche en un llibre adreçat als Tribunals francesos, que el jutge no prenia cap determinació perquè reconegués o no el discerniment, sino que el reconeixia en cas d'entendre que el menor li era millor el càstic que no tornar-lo a un ambient molt corromput i que no el reconeixia quan creia que li era més convenient, al menor, tornar a l'ambient on es trobava, que ingressar a la presó; és a dir, doncs, que el discerniment era un mite, un pretext, una coloració i res més.